

Venirea Domnului și viitorul lumii

Venirea Domnului și viitorul lumii

Venirea din nou a Domnului Isus este speranța glorioasă a celui credincios. Este foarte important ca orice credincios să-și dea seama de acest adevăr și să fie, aici, jos, în așteptarea împlinirii lui. Ce har că Dumnezeu a binevoit să pună înaintea credincioșilor Lui încercați pe acest biet pământ, perspectiva glorioasă de a fi împreună cu Fiul Său. Și ce privilegiu ne acordă de a putea sonda Cuvântul Său și de a găsi acolo viitorul poporului Său și destinul omenirii. Cu toate că Dumnezeu ne-a dat astfel o descriere clară a speranței creștine și a viitorului omenirii, tinerii credincioși au deseori greutate să înțeleagă cum se vor împlini aceste evenimente. Paginile care urmează sunt destinate în mod deosebit celor care nu sunt lămurii cu privire la acest subiect. Nu pretindem să dăm o expunere detaliată a evenimentelor; ne vom mărgini la o scurtă schiță a celor mai importante dintre ele, în ordinea următoare:

- Răpirea celor sfinți: Biserica (de acum, de pe pământ) și sfinții care au adormit mergând la întâlnirea cu Domnul în văzduh;
- Cea dintâi înviere: sfinții care au părăsit trupul (prin moarte) vor fi înviați, iar cei vii, preschimbați;
- Apostazia creștinătății și apariția fiarei și a falsului profet (sau Anticrist);
- Apariția Domnului Hristos cu sfinții Săi și judecata celor vii;
- Împărăția Domnului Hristos cu sfinții Săi, timp de o mie de ani (mileniul);
- Dizolvarea cerurilor și a pământului;
- Starea eternă (sau ceruri noi și un pământ nou). Dumnezeu totul și în toți.

1. Răpirea celor credincioși

Domnul le-a spus ucenicilor: „Să nu vi se tulbure inima; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine. Însumi, ca unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14.1-3). În aceste versete avem chiar din cuvintele Domnului promisiunea venirii Sale din nou. Toți cei care cunosc dragostea Lui ar tre-bui să fie aici în așteptarea plină de bucurie a momentului glorios în care Îl vor vedea pe Mântuitorul lor față în față. Domnul Hristos a părăsit această lume urmând dru-mul crucii; acum El este glorificat lângă Tatăl. În curând va veni din nou ca să ne ia lângă El pentru ca, acolo unde este El, să fim și noi. Atunci va vedea rodul muncii sufletului Său și va fi satisfăcut.

„Mă voi întoarce la voi” este promisiunea care trebuie să asigure inima oricărui copil al lui Dumnezeu și să reducă la tăcere pe orice sceptic. Dar în ce fel va veni El din nou? Prima dată a venit în umilință; era Străinul singuratic, omul sărac și umilit; dar va reveni cu putere și mare glorie.

El va coborî întâi din cer în văzduh pentru a-Și chema pe cei răscumpărați, trofeul lucrării Sale de la cruce; și curând după aceea va apărea în glorie împreună cu toți sfinții.

Cel dintâi dintre aceste două evenimente este ca un preliminar al celui alt; le desparte un scurt interval, dar și unul și celălalt fac parte din speranța creștină. Primii creștini se întorseseră din iudaism sau din păgânism la Dumnezeu „ca să slujească Dumnezeului Celui viu și adevărat și să aștepte din ceruri pe Fiul Său” (1 Tesaloniceni 1.9-10).

În Filipeni 3:20-21, apostolul Pavel spune: „Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în ase-mănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are chiar de a-Și supune Lui Însuși toate” (Filipeni 3.20-21).

Mai citim la Tit 2.11-13: „Pentru că harul lui Dumnezeu care aduce mântuire tuturor oamenilor s-a arătat, învățându-ne ca, după ce am tăgăduit neevlavie și poftele lumești, să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul de acum, așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos”.

Harul lui Dumnezeu ne învață nu numai să mergem în cucernicie, dar și să așteptăm fericita speranță a apariției gloriei Marelui Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.

Aceste pasaje răstoarnă complet gândul greșit că venirea Domnului Hristos constă în faptul că El vine să locuiască în inimile noastre sau că se referă la dezbrăcarea credinciosului de trup, prin moarte. Atunci când un credincios părăsește această lume, el va fi cu Domnul Isus: absent din trup, dar prezent cu Domnul.

Venirea minunatului nostru Domn este cu totul deosebită de aceasta. Atunci când El va veni din cer, trupurile noastre vor fi schimbate și făcute asemenea cu al Lui. Nu este același lucru cu faptul că noi Îl primim pe Hristos prin credință sau că un credincios părăsește trupul ca să fie cu Domnul. Mii de credincioși au părăsit trupul pentru a fi cu Domnul Hristos, așteptând gloriosul eveniment al întoarcerii Sale. Alții sunt încă aici și veghează în această așteptare, în mijlocul unei lumi de păcat; și dacă Domnul întârzie, ei pot să fie chemați să-și părăsească trupul, dar nu aceasta este speranța lor. Niciodată moartea nu este prezentată celui credincios în felul acesta; speranța lui este întoarcerea personală a Domnului Hristos. Noi dorim nu să fim dezbrăcați, ci să fim îmbrăcați (2 Cor. 5.4).

În general se spune: «desigur, toți vom muri». Dar gândurile naturale ale oamenilor în general nu se potrivesc cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Scriptura spune: Oamenilor, (nu se spune: tuturor oamenilor) le este rânduit să moară o singură dată" (Evrei 927). Este o certitudine că toți au păcătuit, dar la 1 Corinteni 15.51 și 52 citim: „Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță". „Cea din urmă trâmbiță" este o expresie militară. Nu credem că acest pasaj vrea să spună că aceasta va fi ultima care va suna, pentru că în Cartea Apocalipsa se vorbește de alte șapte trâmbițe care vor suna după aceasta; ci este un semnal special pe care toți sfinții îl vor auzi. Și, în acel moment, morții în Hristos vor fi înviați, iar cei vii vor fi schimbați. „Pentru că trâmbița va suna și morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.

Enoh și Ilie au intrat în cer fără să vadă moartea; și Dumnezeu, în harul Său, ne-a descoperit că la venirea Domnului Hristos toți cei credincioși care vor fi găsiți în viață vor fi schimbați.

Domnul Isus spune: „Eu sunt învierea și viața... oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată Crezi aceasta?" (Ioan 11.25-26).

Găsim descoperirea unui eveniment minunat în 1 Tesaloniceni 4.15-18. Credincioșilor care erau îngrijorați de frații lor care adormiseră, apostolul Pavel le scrie ca să-i asigure de participarea lor în mod sigur la gloria Domnului Hristos atunci când va veni. Apoi prin Cuvântul Domnului li se spune că toți vor fi înviați sau schimbați pentru a merge la întâlnirea cu Domnul înainte de a fi arătați cu El în glorie.

„Noi cei vii care rămânem până la venirea Domnului, nu vom lua-o nicidecum înaintea celor care au adormit, pentru că Domnul însuși, cu un strigăt, cu glasul Arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. Astfel, încurajați-vă unii pe alții, cu aceste cuvinte" (1 Tes. 4.15-17).

S-ar putea găsi oare cuvinte mai clare?

Ești tu gata să-L întâlnești pe Domnul? Dacă ar veni astăzi, ai fi tu din numărul celor fericiți care fac parte din ceata celor răscumparați?

Ce moment glorios pentru cel credincios! Dar cât de teribil va fi pentru cel fără Hristos! (Matei 25.1-13).

Poate că te amăgești cu gândul că multe evenimente trebuie să se întâmple înaintea venirii din nou a Domnului; acest gând ar fi cea mai mare eroare. Multe evenimente trebuie într-adevăr să se producă înaintea venirii Domnului Hristos ÎMPREUNĂ CU SFINȚII SĂI pentru a împărăți, dar nimic nu ne este prezentat ca fiind necesar să se întâmple înaintea răpirii sfinților.

Cerescul Mire este pe punctul de a coborî să-și ia mireasa.

În Apocalipsa ni se mai spune că El vine curând (Apoc.22.12-20). Ai putea tu cu adevărat să răspunzi: „Amin", vino Doamne Isuse? Gândul că ai să-L vezi te umple de bucurie? Sau te temi că întoarcerea Lui va fi un eveniment care va răsturna toate planurile egoiste cu care este ocupată sărmana ta inimă?

„Duhul și Mireasa spun: „Vino!" Această chemare este adresată Domnului Hristos. Mireasa este Biserica, formată din toți cei credincioși. Faceți voi parte din ea?

Domnul mai spune: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, și Eu te voi păzi de ceasul încercării care va veni peste tot pământul locuit, ca să încerce pe cei care locuiesc pe pământ (Apocalipsa 3.10).

Observați acest cuvânt: „Eu te voi păzi de ceasul ..." Când va veni necazul cel mare, noi nu vom fi aici. Oh! Ce îndurare să fi eliberat de un asemenea ceas! Versetul următor ne arată cum va fi eliberat credinciosul răscumparat: „Eu vin curând", spune Domnul. Ce speranță binecuvântată și glorioasă!

Da, înainte ca vreo judecată să cadă pe pământul locuit, Domnul Însuși va coborî în văzduh și, cu un strigăt de poruncă, toți cei iubiți ai Săi vor ieși în întâmpinarea Lui, ca să fie introduși în casa Tatălui. Într-o clipă - prin tăria puterii Sale - noi vom fi ridicați ca să fim cu El, să-L contemplăm fața; vom fi în prezența Lui împărțind bucuria Lui pentru totdeauna.

Bucură-te în marea Sa mântuire, având mijlocul încins și făclia aprinsă, așteptând cu speranță venirea Domnului (Luca 12.35- 36).

2. Cea dintâi înviere

Cea dintâi înviere este strâns legată de venirea Domnului. Aceleași versete care tratează răpirea celor sfinți vorbesc și despre învierea celor care sunt adormiți în Hristos.

În general s-a răspândit părerea că toți oamenii, buni și răi, vor învia simultan; dar noțiunea unei învieri generale nu se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu am avea Noul Testament, ar fi ușor să gândim astfel, dar, avându-l, trebuie ca cineva să fie peste măsură orbit ca să nege faptul că vor fi două învieri.

Să vedem ce ne-a descoperit Dumnezeu cu privire la aceasta:

Atunci când Domnul Isus coboară de pe muntele transfigurării, El vorbește despre învierea Fiului Omului dintre cei morți; și ucenicii Lui se întrebau: ce înseamnă a învia „dintre cei morți" (Marcu 9.10)? Ei știau că Dumnezeu îi va învia pe cei morți. Nici un iudeu - în afară de saducheii - nu negau acest adevăr.

Dar învierea dintre cei morți era pusă pentru prima dată în fața lor. Hristos trebuia să învieze dintre morți. El este primul rod dintre cei care dorm; învierea Sa este astfel un exemplu al învierii celor credincioși.

„Nu vă minunați de aceasta, pentru că vine un ceas în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții și cei care au făcut cele rele, spre învierea judecării" (Ioan 5.28-29).

Gândiți că aceste versete sprijină ideea unei învieri generale a morților? Nu! Ele arată clar că este o înviere pentru viață și o înviere pentru judecată.

Ceasul care vine" este o perioadă anumită de timp și nu un ceas de șaizeci de minute. Știm că „ceasul de acum" este ceasul în care cei care sunt morți în greșelile lor aud glasul Fiului lui Dumnezeu și trăiesc (v. 25) și durează aproape două mii de ani.

„Cei care au făcut cele bune" adică cei care sunt mântuiți și urmăresc sfințenia (adevărații credincioși care au adormit de la Adam) — toți vor învia la glasul lui Hristos, atunci când va veni El.

„Cei care au făcut cele rele" nu vor învia decât la sfârșitul împărăției Sale.

Domnul mai spune: „Când faci un ospăț, cheamă pe săraci, pe infirmi, pe șchiopi, pe orbi și vei fi fericit, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească, pentru că ți se va răsplăti la învierea celor drepti" (Luca 14.13-14).

Această înviere este distinctă de cea a celor nedrepți.

Respingând doctrina saducheilor, Domnul spune: „Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită, dar cei socotiți vrednici să aibă parte de veacul acela și de învierea dintre morți nici nu se însoară, nici nu se mărită, pentru că nici nu mai pot muri, pentru că sunt ca îngerii și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii" (Luca 20.34-36).

Apocalipsa 20 lămurește că este imposibil să păstrăm gândul unei învieri generale: „Și am văzut tronuri și ei au șezut pe ele și li s-a dat judecată; și sufletele celor decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu și aceia care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei și nu primiseră semnul pe frun-tea și pe mâna lor; și ei au fost aduși la viață și au împărățit cu Hristos o mie de ani.

Ceilalți morți n-au fost aduși la viață până când nu s-au împlinit cei o mie de ani. Aceasta este cea dintâi înviere; asupra lor, moartea a doua nu are putere; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani" (Apocalipsa 20.4-6).

În Apocalipsa 20.4 se menționează trei clase de persoane care trăiesc și domnesc. Prima clasă îi reprezintă pe sfinții cerești pe tronuri; celelalte două îi reprezintă pe sfinții care au murit în scurtul interval între venirea și apariția lui Hristos. Ei înviază la sfârșitul acestui interval, adică la începutul celor o mie de ani, și completează cea dintâi înviere.

Cei drepti vor trăi și vor împărăți o mie de ani înainte de învierea pentru judecată a celor nedrepți (restul morților). Duhul lui Dumnezeu descrie aceasta de două ori, ca fiind cea dintâi înviere, ceea ce înseamnă că este în mod evident și a doua; iar cei care au parte de cea dintâi înviere sunt numiți „fericiți" și „sfinți".

Este evident că un asemenea limbaj nu ar fi folosit dacă nu ar fi decât o singură înviere. Hristos, cel dintâi rod, a înviat deja; apoi cei care sunt ai lui Hristos, la venirea Sa (1 Cor. 15.23). Acest eveniment poate să aibă loc în orice moment.

Hristos va veni și, la glasul Lui triumfător, toți sfinții care dorm vor ieși din pământ și din mare. Ce glorioasă înviere este a lor! Semănați în putrezire, în dezonoare, în slăbiciune, în trup animal - trupul fiecăruia dintre ei - prin puterea lui Dumnezeu vor învia în neputrezire, în glorie, plini de putere și spirituali (1 Cor. 15.42-44).

„Carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea nu moștenește neputrezirea" (1 Cor. 15.20).

„...Dar, după cum am purtat chipul celui din țărână, vom purta și chipul Celui ceresc" (1 Cor. 15.49).

Dacă moartea ar trebui să ne lovească astăzi, ar fi aceasta pentru noi să adormim în Domnul Isus pentru a învia la glasul Său în învierea vieții? Numai cei care îi aparțin Domnului Hristos vor învia în glorie. Ești tu al Lui?

3. Apostazia

Prin interpretarea pe care au dat-o Cuvântului lui Dumnezeu, oamenii nu puteau să se înșele mai mult decât presupunând că lumea s-ar converti prin predicarea Evangheliei în timpul dispensației prezente. Este perfect adevărat că - vorbind într-un fel general - prin Cuvântul lui Dumnezeu noi vom putea vedea un timp viitor în care această lume va fi minunat binecuvântată dar, este o sursă de erori să se presupună că Duhul lui Dumnezeu, atunci când vorbește de stabilirea împărăției mileniale în mâinile iui Mesia, vrea să vorbească despre domnia spirituală a Domnului Hristos stabilită în cel credincios, prin predicarea actuală a Evangheliei.

În adevăr Domnul Hristos va stabili autoritatea și domnia Lui pe acest pământ; Israel, națiunile și întreaga creație vor fi atunci binecuvântate din belșug. Dar acest timp glorios va fi adus nu prin predicarea Evangheliei harului lui Dumnezeu, ci prin cele mai teribile judecăți exercitate asupra acestei lumi vinovate.

Dumnezeu pune deoparte acum pentru El un popor dintre națiuni (Fapte 15.14). El umple mai întâi cerul cu un popor ceresc; apoi va lucra direct cu pământul. De curând - de o mie nouă sute de ani - Dumnezeu cheamă pentru Fiul Său o soție care va fi cu El în gloria cerească (Apoc. 19.7).

Dumnezeul veacului acestuia, Satan, face tot ceea ce poate ca să împiedice realizarea planurilor lui Dumnezeu; el a reușit să înșele pe oameni făcându-i satisfăcuți cu o profesie exterioară a Numelui Domnului Hristos; având forma evlaviei dar renegându-i puterea. După răpirea sfinților, Biserica profasantă va cădea într-o apostazie deschisă și va adora pe Satan; apoi va avea loc judecata lui Dumnezeu căzând asupra acestei stări de lucruri și apariția din cer a Fiului Omului (2 Tes. 2.3-5; Apoc. 13).

Pentru mai multă claritate, trebuie să amintim cititorului cele șaizeci de săptămâni despre care vorbește profetul Daniel (Dan. 9.24-27). Dacă veți examina cu grijă acest pasaj, veți vedea că sunt șaizeci și nouă de săptămâni până la Mesia prezentat evreilor, după care El S-a

retras. Tot timpul de chemare a Bisericii formează o paranteză, având loc între sfârșitul celei de a șaizeci și noua săptămână (respingerea lui Mesia) și împlinirea celei de a șaptezecă.

O săptămână - șapte ani - mai rămân să se îplinească pentru a completa profeția. Noi nu știm când va începe, dar credem că nu va fi înainte de răpirea sfinților.

La sfârșitul acestor șapte ani (sau a șaptezecă săptămână) Fiul Omului va apare; în timpul acesta apostazia se coace pentru judecată. Mai multe capitole din Apocalipsa ne dau detalii privind acest timp de încercare și de judecată, împrejurările de la jumătatea ultimei săptămâni fiind descrise în întregime.

Cei douăzeci și patru de bătrâni care înconjoară tronul lui Dumnezeu în glorie, îi reprezintă pe sfinții cerești. Ei sunt văzuți în glorie înainte ca cea dintâi pecete din sulul tainelor consiliilor și judecăților lui Dumnezeu să fie rupte de către Miel. Așa cum am văzut, sfinții vor fi păziți de acest ceas. Iată faptele principale ale acestei crize teribile: Mulți evrei se vor întoarce în țara lor, într-un duh de necredință; ei vor reconstrui templul și vor accepta un fals mesia, Antihristul (Isaia 18; 2 Tesaloniceni 2.4). Acești evrei bogați, dar slabi, conduși de impostor vor face alianță pentru șapte ani cu un prinț, conducătorul imperiului roman. Această mare putere va apare din nou sub o formă imperială și cei zece împărați ai Europei occidentale vor distruge falsa biserică, Babilonul (Apocalipsa 17.16-18) și vor da puterea lor Fiarei, acestui conducător roman care îl va imita pe Domnul Hristos ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Obiectul acestei alianțe care este numită o alianță cu moartea și un acord cu mormântul (Isaia 28.15- 18) este dublu: va avea ca scop protecția cultului lor și pe cea a lor înșși împotriva teriblelor atacuri ale puterilor din nord, sub asirian. Acesta din urmă va fi atunci în fruntea popoarelor care sunt acum sub dominația sultanului Turciei. El va avea o putere militară terestră și navală imensă, fiind probabil aliatul lui Gog, principalul conducător al Roșului (Rusia). Tăria lui va fi mare, dar nu prin propria lui putere (Daniel 8.24). Judecățile prezentate prin peceti (Apocalipsa 6) sau începutul încercării (Matei 24), vor avea loc după răpirea sfinților.

În mijlocul ultimei săptămâni va fi o criză teribilă, Satan fiind aruncat pe pământ și fiind într-o mare furie (Apocalipsa 12). Conducătorul imperiului roman (sau împăratul din vest) și falsul mesia, la instigația lui Satan se vor manifesta în caracterul lor de fiară (Apocalipsa 13). Antihrist va nega pe Tatăl și pe Fiul. În templu va fi restabilită idolatria și acceptată de mulțimea evreilor și de popoarele imperiului roman. Fiecare va primi semnul fiarei și va adora pe fiară și pe Antihrist. Creștinătatea, cu toate progresele și luminile cu care se laudă, se îndreaptă spre aceasta. Oamenii, neglijând mântuirea prin credința în Domnul Hristos și în consecință nemergând la întâlnirea cu El în văzduh, vor primi de la Dumnezeu, în judecată, o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună (2 Tesaloniceni 2).

Mâniat să vadă templul Său întinat (2 Tesaloniceni 2.4), Dumnezeu va trimite o armată imensă, ca vargă a mâniei Sale, ca să pedepsească națiunea ipocrită (Isaia 28). Astfel asirianul va invadea Palestina și multe alte ținuturi, atacând pe Antihrist la Ierusalim și luând jumătate din cetate; apoi se va întoarce împotriva împăratului de la sud (Egiptul) și după ce-l va fi învins, se va întoarce cu furie spre cetate; dar acest al doilea atac nu-i va reuși pentru că oștile lui vor fi tăiate în bucăți de mâna Domnului (Daniel 11.40-45).

După răpirea celor sfinți, Duhul lui Dumnezeu va trezi duhul rămășiței poporului evreu; și evanghelia împărăției (a împărăției lui Mesia) va fi predicată ca mărturie tuturor națiunilor; vor fi mântuiți un mare număr, fiind scoși din bezna păgânismului, dar vor avea loc persecuții teribile și mulți vor fi omorâți. Atunci va fi timpul de încercare al lui Iacov și al mării frământări în toată lumea (Ieremia 30.7; Matei 24.21). Cei care vor fi omorâți vor învia pen-tru a completa prima înviere. Dar cei cruțați din cele două seminții vor fi introduși - la apariția Fiului Omului - în binecuvântarea milenară pe pământ (Apocalipsa 14.1- 5).

Capitolul 7 din Apocalipsa vorbește mai curând despre cei păstrați (cruțați) din toate semințiile lui Israel și o mulțime imensă de păgâni care - vor avea parte de binecuvântarea pământească în împărăția lui Mesia.

Fiara, cei zece împărați împreună cu armatele lor și Antihrist (văzut ca om al păcatului și fals profet) vor fi judecați la apariția Domnului Hristos; fiara și profetul mincinos vor fi aruncați de vii în iazul de foc și pucioasă, iar restul vor fi omorâți.

Sperăm că această simplă schiță va fi de ajuns pentru cititor ca să-i arate ce evenimente teribile se vor desfășura în curând în această lume. Știind deci cât de scurt este timpul care a mai rămas până atunci, ne permitem să te întrebăm: unde ești tu? Ești luat de vârtejul rătăcirii neavând decât o simplă profesie creștină și plutind cu nepăsare spre țărnul unde se execută judecățile lui Dumnezeu? Sau ești spălat de păcatele tale în sângele prețios al Domnului Hristos, mântuit prin har și urmându-L aici în respingerea Sa, mergând în despărțire de rău și în așteptarea întoarcerii Sale? Încă nu este prea târziu ca să cauți un adăpost în Domnul Hristos. Oh! vino acum la El!

4.Arătarea

Am înțeles până acum că venirea Domnului Hristos în glorie, face parte din speranța creștină. Sfinții vor fi răpiți pentru întâlnirea cu Domnul și se vor înfățișa înaintea tronului Său de judecată. Domnul Hristos va prezenta Adunarea Lui Însuși, glorioasă, pentru că ea este soția Mielului (Apocalipsa 19.7-9). Apoi cerurile se vor deschide și Domnul Hristos va apărea cu toți răscumpărații Săi în glorie, ca să judece națiunile și să ia Împărăția (Apocalipsa 19.11- 21; Matei 25.31-46). Credincioșii, cei dreți în Hristos, nu au de ce să se teamă de judecată; ei sunt total și pentru totdeauna iertați, pentru că judecata a căzut asupra Lui.

Fiecare răscumpărat se va afla înaintea tronului de judecată al Domnului Hristos, ca un om răscumpărat, trupul lui fiind deja schimbat și făcut asemenea trupului glorios al Domnului Hristos. Noi vom fi deplin arătați în fața Aceluia care ne iubește și care, în marea Lui bunătate, va recunoaște și va răsplăti tot ce va fi fost făcut spre lauda Sa; atunci noi vom judeca în profunzime tot ceea ce ar fi putut fi în noi spre necinstirea Lui. Să vrea Domnul să păstreze acest sentiment solemn prezent în duhul nostru, pentru ca să mergem în judecarea de noi înșine! (2 Corinteni 5.16).

În Apocalipsa 19.11-21 este descrisă manifestarea glorioasă a Domnului Hristos. El este văzut pe un cal alb și urmat de oștile cerești - sfinții lui Dumnezeu. Fiara (împăratul vestului) și împărății pământului cu armatele lor (marile puteri militare din vestul Europei), sunt văzute rânduie de bătălie, ca să se opună Domnului Hristos. Dar cine ar putea să reziste la arătarea Sa?

Fiara și profetul mincinos sunt amândoi aruncați de vii în iazul de foc și pucioasă și armatele lor sunt distruse. Puterile Europei se gândesc puțin la teribila distrugere pe care o așteaptă masele armatelor lor; dar Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar în această privință.

Multe pasaje - atât din Vechiul cât și din Noul Testament - tratează aceste evenimente. Cititorul va avea mult folos citind atent Apocalipsa 19-21; Zaharia 14.4- 5 și Ioel 3.9-21. Mai citim un pasaj: „Dar, când va veni Fiul Omului în gloria Sa și toți îngerii cu El, atunci va ședea pe tronul gloriei Sale; și toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui și le va despărți pe unele de altele, așa cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta Sa și caprele la stânga" (Matei 25.31-32). Aplicația care s-a făcut acestui pasaj la judecata celor morți sau judecata finală, nu poate fi susținută; pentru că este evident că este vorba de judecata celor vii sau a națiunilor, judecată care va precede domnia fiului Omului. Cititorul poate să compare pasajul citat mai sus cu descrierea judecării morților în fața marelui tron alb, în Apocalipsa 20.11-15 pentru a vedea că sunt absolut distincte. Domnul Hristos va judeca viii și morții (2 Tim.4.1; 1 Petru 4.5). În Matei 25.31, este judecata celor vii și în Apocalipsa 20.12 este judecata morților. Împărăția de o mie de ani a Domnului Hristos se cuprinde în aceste două. Fiul Omului răsturnând puterile militare vrăjmașe se va așeza pe tronul gloriei Sale, ca să judece națiunile. Ele vor avea de a face cu Împăratul și vor fi tratate după comportarea lor față de aceia pe care îi numește frații Săi - rămășița evreilor care va ieși ca să anunțe vestea bună a Împărăției lui Mesia în mărturie, națiunilor.

Aici suntem nu la sfârșitul lumii, ci al erei (al dispensațiunii). Oile, adică cei dintre națiuni care vor fi primit mărturia sunt chemați să ia parte la Împărăția sau la binecuvântările milenare pe pământ; cât despre alții străini (țapii) aceștia sunt judecați. La sfârșitul Împărăției, morții vor învia pentru judecată; dar pasajul care ne preocupă nu vorbește nici de înviere, nici de morți, ci de națiunile care sunt în viață. Ce important este să împărțim drept Cuvântul adevărului! Astfel, Fiul Omului Se va arăta în glorie însoțit de toți sfinții Săi și de sfinții îngeri, pentru nimicirea completă a tuturor vrăjmașilor și ca să-și ia în stăpânire Împărăția Sa. „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor" (Zaharia 14.4); și rămășița poporului evreu care a fost păstrată va fi eliberată de vrăjmașii săi. Apoi va avea loc restaurarea unei rămășițe din cele zece seminții care au fost mult timp pierdute și Israelul va fi unit ca națiune în țara lui, sub conducerea unui împărat (Ezechiel 37.21-22). „Astfel tot Israelul va fi mântuit (Israelul rămășiță) după cum este scris: «Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavlia de la Iacov» " (Romani 11.26). Toate națiunile rămase se vor supune Fiului Omului, Prințul păcii; unele, este adevărat, nu vor asculta decât în aparență (Psalmul 64.3-4; 18.44). Dar Domnul va stăpâni pe tot pământul. În ziua aceea nu va mai fi decât un singur Domn și Numele Lui va fi un sin-gur Nume (Zaharia 14.9). Aceasta ne aduce la Împărăția Domnului Hristos.

5. Împărăția Milenară

Mileniul este timpul în care va fi stabilită Împărăția. Dumnezeu va reuni toate lucrurile într-Unul, în Hristos, lucrurile care sunt în ceruri și care sunt pe pământ (Efeseni 1.10). Domnul Hristos va domni cu sfinții Săi în glorie și cei doisprezece apostoli vor fi așezați pe douăsprezece tronuri, judecând pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Romani 8.17; 1 Corinteni 6.2; Matei 19.28). Noi avem în Apocalipsa 21.9-2.3 o minunată descriere a gloriei Bisericii în ziua aceea. Soția Mielului este văzută sub figura cetății sfinte, Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu; toate pietrele prețioase despre care s-a vorbit arată minunăția gloriei sale.

În Israel toți Îl vor cunoaște pe Domnul de la cel mai mic până la cel mai mare (Evrei 8.11). Israel va înflori, va odrăsli și va umple lumea cu roadele lui (Isaia 27.6). Națiunile vor fi și ele binecuvântate din belșug (Ioel 2.28). Satan va fi legat și aruncat în adânc pentru o mie de ani și nu va mai fi nici un blestem pe pământ (Apocalipsa 22.3).

Un fapt remarcabil în legătură cu restaurarea lui Israel va fi construcția unui templu minunat (Ezechiel 40). Cel al cărui Nume este Odrasla va crește și va construi templul Domnului (Zaharia 6.12). Cultul ebraic va fi atunci restabilit și jertfele oferite de evrei și de străini vor aminti de jertfa desăvârșită a Mielului prin care Dumnezeu mântuiește pe cel păcătos (Ezechiel 45.46; Ieremia 17.26). „ Casa Mea va fi numită casă de rugăciune pentru toate popoarele", spune Domnul (Isaia 56.6-7). Un râu va ieși din acest templu și va fertiliza țara prin apele sale vii (Ezechiel 47.1-12).

Ierusalimul, cetatea Marelui Împărat, va fi reconstruit pe ruinele sale, cu o splendoare și o măreție fără egal și va deveni metropola întregii lumi și centru de guvernământ (Ps. 68; Isaia 2.1-3). Ea va fi numită „Cetatea Domnului", „Sionul Sfântului lui Israel" (Isaia 60.14). Palestina va fi din nou împărțită în seminții, dar într-o nouă ordine: o jertfa sfântă - un careu păstrat în mijloc, și teritoriul din cele două părți dat prințului lui Israel, vicegarantul Domnului (Isaia 48).

Viața omului va fi prelungită, pentru că cel drept nu va muri în timpul celor o mie de ani (Isaia 65.20; Zaharia 8.4). Dar păcătosul în vârstă de o sută de ani va muri (Isaia 65.20). Creația, care acum suspină și este chinată așteptând manifestarea fiilor lui Dumnezeu, va fi atunci eliberată și se va bucura de libertatea gloriei (Romani 8.19- 22). Dușmănia dintre animale, instinctul de a se sfâșia unele pe altele va înceta, pentru că vor paște și se vor odihni împreună în pace (Isaia 11.6-9; 65.25).

Pământul care acum este sub blestem va împărți la fel binecuvântarea generală. „Nu va mai fi nici un blestem" (Apocalipsa 22.3). Atunci pământul își va da rodul lui (Ps. 67.6). „Pășunile se îmbracă cu turme și văile se acoperă cu grâne" (Ps. 65.13). „În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul" (Isaia 35.1). „Semănăturile vor merge bine, vița își va da rodul și cerurile își vor trimite roua" (Zaharia 8.12).

Având în considerație această epocă de fericire pe care o va aduce Domnul prin prezența Sa, am dori să întrebăm pe cititor dacă el este din numărul celor care vor domni cu Hristos pe pământ, în ziua gloriei Sale. Numai aceia ale căror păcate sunt spălate prin sângele Său prețios vor împărăți cu El gloriile împărăției Sale (Apocalipsa 1.5; Romani 8.17). Să fii și tu din numărul acestora.

6. Sfârșitul primei creații și judecata

Lucru surprinzător! Cu toată minunata binecuvântare a împăratului gloriei, omul neînnoit se va arăta incorigibil. În inocență, omul răspunzător păcătuiește și introduce moartea; rasa omenească umple lumea de corupție și de violență.

Pus sub lege, el o calcă îndată. Dumnezeu îi trimite pe profeți ca să-l avertizeze și să-l învețe, dar el îi omoară. Hristos, plin de har și de adevăr, vine în această lume și omul îl atârână pe o cruce. Duhul Sfânt este trimis în virtutea gloriei Domnului Hristos și omul îi rezistă,

omorând pe Ștefan și pe alții. Harul curge de mai mult de 19 secole, dar omul nu-l înțelege și profită de el ca să-și facă voia. Judecăți severe se vor turna peste o asemenea lume și oamenii îl vor blestema pe Cel care le-a trimis.

Domnul Hristos va domni pe pământ în glorie, umplând întreaga scenă cu o minunată binecuvântare; totuși iată solemnă declarație: „Și când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși ca să amăgească națiunile care sunt în cele patru colțuri ale pământului ... pe cei al căror număr este ca nisipul mării. Și s-au suit pe întinderea pământului și au încercuit tabăra sfinților și cetatea iubită; și a coborât foc de la Dumnezeu din cer și i-a mistuit. Și diavolul care i-a amăgit, a fost aruncat în lacul de foc și de pucioasă" (Apocalipsa 20.7-9). Și pământul întreg va fi dizolvat. „Dar ziua Domnului va veni ca un hoț; în ea cerurile vor trece cu vuiet mare și elementele arzând cu căldură, vor fi descompuse, iar pământul și lucrările de pe el vor fi mistuite " (2 Petru 3.10).

Ultimul act al Domnului Hristos referitor la împărăția Sa este judecata morților. Restul celor morți nu va învia până când nu se vor împlini cei o mie de ani (Apocalipsa 20.5). Profetul Ioan a văzut „un tron mare și alb" (Apocalipsa 20.11). Cerul și pământul au fugit dinaintea Celui care este așezat pe tron și morții sunt somați să se înfățișeze înaintea acestui teribil tribunal. Cei care au făcut răul ies din morminte spre învierea judecății (Ioan 5.29). Mântuitorul - de care nu le-a păsat sau pe care L-au disprețuit - va fi atunci Judecătorul lor, pentru că toată judecata a fost dată Fiului (Ioan 5.22).

Cărțile sunt deschise (probabil registrul păcatelor lor) și o altă carte a fost deschisă, cartea vieții; dar degeaba i se examinează paginile, numele lor nu sunt menționate aici. Apoi Moartea și Locuința morților sunt aruncate în iazul de foc și toți cei ale căror nume nu vor fi găsite în cartea vieții - cei care sunt fără Hristos - sunt aruncați în acest loc teribil (Apocalipsa 20.12-15). Eternitatea de chin este răsplata solemnă a păcătoșilor rămași în păcatele lor, acolo unde viermele lor nu moare și unde fo-cul nu se stinge.

7.Starea eternă

Apoi vine revelația cea mai completă pe care Dumnezeu ne-a dat-o despre starea eternă (Apocalipsa 21.1-8). Începând cu versetul 9 este un nou subiect: gloria Bisericii în timpul împărăției de o mie de ani. Este o scenă cu totul nouă și eternă, când domnia Domnului Hristos va fi luat sfârșit și „când va fi predat împărăția lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi desființat orice stăpânire și orice autoritate și putere; pentru că El trebuie să domnească până când va fi pus pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale; ultimul vrăjmaș care va fi desființat va fi moartea, pentru că El Și-a supus toate lucrurile sub picioarele Lui. Dar când spune că toate l-au fost supuse, se înțelege că în afară de Cel care l-a supus toate .. pentru ca Dumnezeu să fie totul în Joți" (1 Corinteni 15.24-28). „Și am văzut un cer nou și un pă-mânt nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră și mare nu mai este. Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și am auzit din cer un glas puternic spunând: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Său și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor" (Apocalipsa 21.1-3).

În aceste versete Dumnezeu a revelat faptul minunat că atunci când timpul va lua sfârșit, pământul și cerul fiind dizolvate, El va face un cer nou și un pământ nou; și marea nu mai era. În această scenă glorioasă și eternă, Biserica lui Dumnezeu, soția Domnului Hristos, este văzută într-o binecuvântare și o glorie deosebită. Ea este văzută ca cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu în toată proștețimea și având același farmec ca și în ziua nunții Mielului. Astfel, cortul (locuința) lui Dumnezeu va fi cu oamenii. Cine sunt acești oameni? Nu se spune. Se poate să fie sfinții din mileniu păstrați la sfârșit prin puterea lui Dumnezeu, ca să participe la binecuvântarea eternă a cerurilor noi și a noului pământ. Acest pasaj pare să arate că va fi o strânsă alianță între locuitorii noi-lor ceruri și cei ai noului pământ, Dumnezeu însuși fiind sursa eternă și vie a oricărei binecuvântări, - lacrimi, moarte, doliu, strigăte, chinuri, fiind dispărute pentru totdeauna (ÎApocalipsa 21.4). În această scenă glorioasă va locui dreptatea (2 Petru 3.13).

Privind gloria acestei zile eterne, pe de o parte, și soarta eternă a nelegiuitului în infern, pe de altă parte, Dumnezeu încheie această descriere prin două promisiuni binecuvântate și o teribilă amenințare. Cea dintâi este adresată păcătosului însetat: „Eu voi da celui care însetează, din izvorul apei vieții, fără plată" (Apocalipsa 21.6). Apoi este un cuvânt de încurajare pentru credinciosul încercat: „Cel care învinge va moșteni acestea. Și Eu îi voi fi Dumnezeu și el Îmi va fi fiu" (Apocalipsa 21.7). În sfârșit, pentru toate categoriile de „fricoși și necredincioși și păcătoși și urăcioși și ucigași și desfrânați și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este lacul care arde cu foc și pucioasă, care este moartea a doua" (Apocalipsa 21.8).

Știind că aceste lucruri trebuie să se întâmple curând, te mai rog - dacă nu ești mântuit - să fugi pentru a găsi un adăpost în Hristos, acum! El este singurul Salvator, „sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat" (1 Ioan 7). Să crezi în Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, și mântuirea eternă va fi a ta (Ioan 6.47). „O, adânc al bogățiilor și al înțelepciunii și al cunoașterii lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! Pentru că, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfătuitorul Lui? Sau cine l-a dat Lui întâi și să-i fie răsplătit? Pentru că din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie gloria pentru totdeauna!" (Romani 11:33-36)

clickbible.org